

— Не, Господи, смили се надъ него. Той е живѣлъ до сега въ нѣмотия, ще помни тежкия си животъ и, когато заживѣе добре, ще си остане добъръ по душа

— Петре, азъ реда живота на човѣцитѣ, но мислитѣ и души тѣ имъ сѣмъ оставилъ свободни. Добра участь сѣмъ далъ на този човѣкъ. Лошо живѣе, но поне има прекрасна душа.

Замислено и тъжно се взрѣлъ св. Петъръ въ бедняка. И, колкото го гледалъ, по-жално му ставало за него. Не изтраялъ и пакъ се замолилъ:

— Господи, бжди милостивъ заради мене.

— Добре, Петре. — отвърналъ дѣдо Господь.

— Кажи му тогава, да копае подъ храста ей тамъ и ще намѣри злато.

Като рекълъ това, Господь отминалъ, а св. Петъръ станалъ видимъ, приелъ образа на старецъ и се приближилъ до каменодѣльца.

— Помага ти Богъ, синко! — рекълъ св. Петъръ.

— Богъ здраве да ти дава, дѣдо! Какво те носи насамъ? Камъни ли искашъ?

— Не, синко. Минавахъ по тия мѣста, видѣхъ те и се отбихъ при тебе. Върви ли работата?

— Ехъ, дѣдо, трудно я карамъ, но все пакъ за храна изкарвамъ. Благодаря на Бога и за това.

— Но лошо си облѣченъ, синко. Малко пари изкарвашъ.

— Такава ми е сѣдбата. Всѣки съ късмета си.

— Слушай, синко, жалъ ми е за тебе, затова ще ти помогна. Виждашъ ли оня храстъ?

— Виждамъ го, е?

— Довечера, като си трѣгнешъ за село, разкопай подъ него и ще намѣришъ злато. Хайде, остани си съ здраве!

— Богъ да ти помага дѣдо! Ама за храста... ти... да не се шегувашъ?... — отвърналъ смутено каменодѣлецътъ, но св. Петъръ се билъ вече скрилъ задъ едни дървета.

Беднякътъ останалъ дълго време замисленъ. Поглеждалъ ту къмъ храста, ту по посоката, гдето се изгубилъ старецътъ. Но по лицето му заиграла усмивка, плюлъ си на ржцетъ и замахналъ съ чука да разбива камъни.

— Шегува се старецътъ! Ако има злато, та на мене ли ще го остави? Той ще го извади. Злато е това, не е шегга. Като го знае, той ще го вземе. Старче, старче, защо се шегувашъ съ мене? — си думалъ каменодѣлецътъ и удрѣлъ съ чука.

Мръкнало се. Той прибралъ инструментитѣ си и трѣгналъ да си ходи. Неволно погледналъ къмъ храста.

— Пъкъ нѣма да ми се откъснатъ ржцетъ, я! Чакай да поразровя!

Грабналъ търнокопа, оставилъ другитѣ нѣща, приближилъ се до храста и почналъ да копае.

— Да се увѣря, старче, че се шегувашъ. Да се увѣря поне! Ти не трѣбваше...